

AL MEU PARE.

Un funeral-és una pregària religiosa per demanar la misericòrdia divina envers el difunt i per donar gràcies a Déu per la vida i els dons que li ha concedit i que ens ha concedit a nosaltres a través de la persona estimada que enterrem. Per això, reunits aquí en el funeral del meu pare, vull donar-vos les gràcies pel fet d'haver-hi volgut assistir i vull compartir amb el Déu Pare de misericòrdia i amb vosaltres mateixos aquesta estona de pregària i aquests sentiments que són els meus i els dels meus germans.

No es tracta pas de cantar les lloances del Joan de Danyans, que era un home gens extraordinari, encara que per mi fos el pare únic, que estic tan content d'haver tingut i d'haver-ne pogut gaudir tant anys. Mai no hauria pensat que pogués ser així, ja que la guerra primer, i després un greu accident l'any 1962 i la malaltia, a punt semblava que estaven moltes vegades d'arrabassar-nos-el.

Tanmateix, dels favors que Déu ens ha concedit per mitjà d'ell, en voldria destacar només aquests tres. El treball, la fidelitat i l'amor a la terra. El treball era un dels seus grans ideals. Una casa que el sol quan surt atrapi algú al llit, no pot anar bé de cap de les maneres. És el record i el símbol que en recordem els tres germans des de ben petits. No podia sofrir que restéssim al llit, sortit el sol, ni el diumenge. Ens enganyava bondadossament: "Au canalla, ja són les deu, fa hores que ha sortit el sol". No són les deu, no ens enganyeu, deixeu-nos dormir una mica més. I se li escapava el somriure per sota el nas.

Tota la vida havia fet els tractes de paraula i mai no l'havia retirada a ningú. Molts mercaders m'ho han comentat durant la vida: El teu pare és un home de paraula. El recordo sovint lamentar-se: "Ara ha passat un mercader que em donava més cèntims dels xais que tot just fa un parell d'hores que he entregat de paraula a un altre". Desdir-me'n; mai!

Les dues crisis més fortes que li recordem són les dues vegades que en la vida va haver de canviar de casa: De Danyans a Sant Romà, de Sant Romà cap aquí Olvan. Sentia un veritable amor i un apassionat agraïment per la terra que l'havia vist néixer i per aquella que li havia donat, a vegades, ben migrats i podres fruits. Tota la resta de la seva vida ha anyorat i somniat aquell paradís. Per això li fem aquest recordatori que li agradarà tant:

Al vell fossar
de Sant Romà,
si l'amor fa rotllana,
ja la boira es desfà.
Sota la terra pia
comparteixen els mors un mateix pa.

- Si moro lluny d'aquí,
creieu que m'he adormit,
i porteu-me cap aquí.

Així ho farem i així us recordarem. Dormiu en pau, tota la feina ja és feta.